

Can Vidal

Santa Margarida de Montbui

Ubicació

Comarca: Anoia
Lloc/Adreça: (08710 Santa Margarida de Montbui)
Emplaçament Crta. C-37. km. 58

Coordenades:

Latitud: 41.54079
Longitud: 1.56586
UTM Est (X): 380376
UTM Nord (Y): 4599786

Classificació

Número de fitxa 08250-101
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Contemporani Popular
Segle XVIII-XXI
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Número inventari IPA núm. 6038
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: 08250A00100016

Fitxes associades:

[Antics oficis de treballar el bosc](#)

Autoria de la fitxa Raquel Valdenebro Manrique
Data de registre de la fitxa: dt., 27/04/2010 - 02:00

Descripció

Edifici de planta rectangular cobert a dues aigües amb el carener paral·lel a la façana principal. Es tracta duna construcció aixecada en mur de mamposteria irregular arrebossada amb ciment pòrtland sense pintar en algunes parts. L'edifici es troba orientat amb la façana principal a llevant, però una part de la façana no es pot apreciar, ja que compta amb una petita capella dedicada a Sant Jaume adossada a llevant, ocupant la part nord de la façana principal. A continuació de la capella s'adossen dos cossos de planta rectangular disposats perpendicularment i coberts amb teulada inclinada, sent més alt el del cantó nord. Tots dos són fets en maó i de moderna construcció. D'aquestes dues naus sorgeix un mur de tancament que forma un petit angle i gira fins a trobar-se amb la cantonada sud-est de la casa creant un pati interior. A dita cantonada s'obre un portal d'accés al pati interior i a la casa. Part del mur es troba edificat en maó i es troba arrebossat. Modernament, al tram de mur de maó s'han obert un tram que es troba protegit amb una porta metàl·lica. El mur es troba protegit a la part superior per una teulada inclinada. La porta principal del mur, encarada a migdia és adovellada i la dovella central du la data del 1768. Es tracta d'un portal antic protegit també per una teulada inclinada. A migdia de la casa s'adossa una vivenda senzilla de planta quadrangular i coberta a dues aigües que era destinada als masovers. A migdia d'aquesta casa s'adossen uns coberts fets en paredat irregular i coberta inclinada destinats al bestiar, que actualment es troben molt malmesos. A la façana de ponent s'adossa un cos quadrangular que s'alça fins al primer pis i que es correspon a una cisterna. La façana principal compta amb diverses obertures a la planta baixa entre les quals destaca una porta allindada al centre, que és l'accés a la vivenda. La casa compta amb planta baixa, primer pis i golfes, i destaquen diverses obertures quadrangulares en els dos nivells disposades de forma lleugerament anàrquica, fruit de reformes contemporànies. Possiblement les obertures més antigues de la casa corresponguin a la façana nord, que són quadrangulares i petites. En aquesta façana nord també destaca un rafa o contrafort disposat al tocar de la cantonada nord-est, que arriba fins al primer pis. La capella de la casa és de planta rectangular i té l'alçada de la casa, resultant un edifici extraordinàriament alt i estret. Aquesta capella es cobreix exteriorment a dues aigües amb teula. Els murs es troben arrebossats i guarda una orientació nord-sud, amb l'absis encarat al nord. L'accés es realitza per la façana Sud, que és la que es troba encarada dins del pati de la casa. La porta principal d'accés és allindada i manca de decoració escultòrica o pictòrica. La il·luminació interior de la capella es fa mitjançant un seguit de finestres rectangulars, acabades amb un arc molt rebaixat, que s'ubiquen pràcticament sota l'aler de la teulada. També destaca un campanar d'espadanya sobre la façana principal. L'interior de la capella és molt senzill i es troba arrebossat i pintat en color crema. Darrera d'una ara de pedra es situa un pedestal encastat al mur de l'absis sobre el qual reposa una figura de Sant Jaume feta en fusta, feta els darrers anys. El sostre interior és a fet amb trams de volta a quatre vents. La capella es troba actualment dedicada a Sant Jaume i té un caràcter estrictament familiar.

Història

Històricament l'actual mas de Can Vidal es correspon a l'antic mas de la Garrigosa, que a començaments del segle XIX canvià el nom per Can Vidal, en atenció al nou cognom dels seus propietaris. Els orígens del poblament medieval de Santa Margarida de Montbui es troben lligats a la construcció del castell de la Tossa de Montbui i la que fou en aquells moments església parroquial de Santa Maria, a mitjans del segle X. La seguretat oferta pel conjunt militar i eclesiàstic de la Tossa, va permetre consolidar la població pagesa al pla. Tradicionalment el poblament de Montbui ha estat des dels seus orígens dispers, amb dues agrupacions principals situades al Saió i a l'actual poble de Santa Margarida de Montbui, i amb un nombre divers de masos escampats per la geografia del terme. La documentació més antiga sobre aquest mas es remunta al 1346, i era la propietat més extensa del terme de Montbui. Aquell any la propietat i la casa eren venudes a Joan Vidal. La possessió era formada sobretot per boscos, i fou ampliada als segles XVI i XVII. TORRAS

(1991: 30). Si bé no apareix esmentat al capbreu de l'any 1520 possiblement per problemes de la metodologia amb la qual és fet. Als capbreus dels anys 1635, 1685, 1727 i 1770 apareix amb el nom de Mas de la Garrigosa. El 1684, en un capbreu, Jaume Vidal Roca dóna compte de les seves possessions al procurador del comte de Plasència, qui tingué el domini baronial fins el 1750. A l'amillament del 1851 ja apareix sota el nom de Can Vidal. TORRAS (1991: 31) A la capella existeix un document del 1827 en que el bisbe de Vic dóna el permís perquè la capella sigui d'ús públic. Arquitectònicament es tracta d'un edifici aixecat possiblement al segle XVIII tot i que no es descarta la presència d'algun mas precedent corresponent al mas documentat des del segle XIV. Tot i que podria ser del segle XVIII l'edifici ha patit moltes reformes posteriors, especialment en la façana principal. La capella podria ser un edifici aixecat a finals del segle XVIII o començaments del segle XIX. La principal font d'ingressos de la casa fins a mitjans del segle XX fou l'explotació del bosc i l'ofici de fogaire.

Bibliografia

TORRAS I RIBÉ J (1991) Santa Margarida de Montbui. Història de l'Anoia. Vol II. Ed. Parcir. Pàg. 13-47.

